

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XXI, бр. 21 (2088)

Велико Търново, четвъртък, 18 февруари 1965 г.

Цена 2 стотинки

ВСИЧКИ РЕЗЕРВИ В ДЕЙСТВИЕ!

По-пълно използване на автотранспорта

В борбата за високи добиви кооператорите и механизаторите от ТКЗС „Октомврийска победа“ в с. Полкрявене не пестят сили и труд, за да произведат все повече и повече. Често пъти, увлечени в надпреварата, забравят да си поставят въпроси, като: „Колко струва произведеното? Какъв труд се изразходва за него? Не може ли с по-малко труд да се постигне същото? Как се използват резервите? Води ли се борба за по-големи икономии?“

Това не е маловажно. Да вземем автотранспорта в нашето стопанство. Камнионите извозват от блоковете плодове, получени от труда на кооператорите. Ако направим съпоставка, изразена в тонове, ще видим, че от година на година цифрите растат. През 1961 г. извозихме 62 057 тона, през 1962 г. — 69 470, през 1963 г. — 71 314, а през 1964 г. — 89 202 тона. Броят на камнионите за тези четирин години нарасна само с 5.

Като резерв ние въведохме двойна езда, удължихме пробега, спестихме над 50 тона горива и смазочни материали. От една страна подобрихме организацията в работата, а от друга увеличихме коефициента на ползуване колите. Докато през 1961 г. той бе 59.5 на сто, през миналата година нарасна на 64.4 на сто. Натоварването на колите за същите години е 0.89 на сто и 0.94 на сто. Несъмнено тези показатели дадохат отражение върху себестойността на тоникометър и за намаляване на фонд „Работна заплата“.

Това не е граница на възможното. Все още и ние нямаме добро натоварване на колите. Скъпо ни струват и кръстосаните превози. Ако увеличим само с 2 на сто коефициента на ползувания пробег, ние ще направим икономия в размер на 7500 лева.

През тази година нашето внимание ще бъде насочено към разкриване и използване на

резервите, а от там ще водим упорита борба за повече икономии, за увеличаване производителността на труда, намаляване себестойността на продукцията.

Марин ПОПХРИСТОВ

диспечер

Тодор ИВАНЧЕВ
от Обществения комитет на в. „Борба“ в Полкрявене

ДА СЕ ПЕСТЯТ ФУРАЖИТЕ

Животновъдството в ТКЗС „Дъскот“ е един от най-важните отрасли. Тук сега се отглеждат над 1100 пуйки, 3900 свине за уговане и майки, над 3894 овце, 843 глави едър рогат добитък. Изхранването на това добитък през зимата е трудна и отговорна задача. Тя не бива нито за миг да се подценява от страна на ръководители, зоотехници и животновъди.

Независимо, че миналата година кооператорите приготвиха 3000 тона добротелствени силки, съхраниха 650 тона тревен и 500 тона концентриран фураж повече в сравнение с 1963 година, те не бива да се успокояват и безразборно да изхранват фуражите. Съществуват опасност рзко напролет да се затрудни и изхранването на добитъка.

Навреме бяха разпределени наличните фуражи, изготвени бяха дажбени таблици и все-

ки животновъд знае какво количество следва да изразходва на зачислени му добитък. Но има факти, че при вземане на силки, царевича, сено, люцерна и др., значително количество се изхвърля, изгнива и се проваля. Фуражите не се обработват винаги във фуражната кухня, която е една — само в Дъскот, но и тя тази зима работи слабо, да не кажем, че съвсем не е работила. По тази причина безрезультатно се изразходва началната мелаза. Животновъдите се принудиха сами да я получават и сами да си меласират фуражите за добитъка. А животновъдите от с. Паскалевец не познават въобще предметствата на обработените във фуражната кухня фуражи. Миналата зима под сайванта беше поставена силка жорезачка и яромелка и до янгардеще нещо се правеше, а тази зима и това не става.

В крайна сметка фуражите се изразходват неикономично и има опасност храната да не стигне. Това би довело до намаляване на продукцията и нежелателни последици. Затова възростват за пестеливото изразходване на фуражите трябва добре да се разбере и да се установи строг контрол.

Мл. МИНЧЕВ

от Обществения комитет на в. „Борба“ в с. Дъскот

ДОБРИТЕ ГРИЖИ

Оскъдни капчици вода се изцеждат от заснежените покриви на къщите. Макар и слабо, слънцето е добре дошло за градинарите от ТКЗС „Заря на комунизма“ в с. „Златарина. Те веднага откриват нежните стръкчета на отпикналите зеленчуци на ласките на топлите слънчеви лъчи.

Трите звена имат разсад от шипки под 48 рамки. Растат репичките и морковите. Градинарите от звеното на Марин Славков са пикирали под 24 рамки краставици и под още толкова рамки шипки. Не изостават и звената на Никола Козарев и Стефан Соколов.

Всеки ден на работа в градината идват и жените. Те плетат рогозки за покриване на зеленчуците. Осигурен е достатъчно оборски тор за новите парници и за площите, където по-късно ще се засажда зеленчуците.

М. Димитрова

Оборският тор

Съхраняването и ползуването на оборския тор в с. Сливница е една от грижите за плодородие. Бригадното ръководство добре разбира тази своя задача. В торничето, което побира над 1000 тона оборски тор, сега почти не остава нищо, защото добрите стопани своевременно извозват торовата маса за нуждите на ранното зеленчукопроизводство, за производството на тютюнев разсад.

Наторени са 200 декара площи за захарно цвекло и други 100 декара, още преди дълбоката орна, като средно на декара е осигурен по над 3 тона тор.

Р. Радев

ОАР апелира

КАИРО, 17 февруари (Кор. на БТА). — ОАР настоява да се прекрати войната във Виетнам — се казва в декларацията на Върховния изпълнителен съвет на Арабския социалистически съюз в ОАР. В декларацията се добавя, че тези военни действия застрашават световния мир и сигурност.

КАИРО, 17 февруари (Кор. на БТА). — Юсеф ел-Себай, генерален секретар на Организацията за солидарност между народите от Африка и Азия, е изпратил телеграма по председател на Комитета за африкано-азиатска солидарност в ОАР, в която между другото се казва: „Ние подкрепяме справедливата борба на виетнамския народ срещу американските агресори и техните агенти и приветствуваме горещо големи успехи на въздушните сили на ДРВ в борбата им против агресорите САЩ — се казва и заключението в телеграмата — трябва да хванат независимостта и единството на Виетнам и да прекратят незабавно военните дейст-

ТРЕВОГА И СРЕД АМЕРИКАНЦИТЕ

ВАШИНГТОН, 17 февруари (Кор. на ТАСС В. Вашингтон). — Интервенцията на Съединените щати срещу Демократична република Виетнам и апелите на най-агресивните милитаристични среди в Съединените щати за разширяване на военните действия предизвикаха дълбока тревога сред много американци. Те настояват правителството на Джонсън да обясни на американския народ целите на своята политика в Южен Виетнам. Засега Белият дом остава глух към тези искания.

Президентът Джонсън отхвърля предложението да говори пред народа по телевизията, след като американски самолети варварски бомбардират и обстрелват територията на ДРВ. Президентът не е отговорил досега на молбите на кореспондентите да говори по този въпрос на пресконференция.

Ръководителите на САЩ предпочитат да мълчат, а в същото време в Белия дом се свикват съвещания след съвещания, на които се обсъждат новите планове на САЩ в Югоизточна Азия. Завчера президентът Джонсън срещна с държавния секретар Ръск. На тази среща е бил об-

съждан по-специално въпросът за Южен Виетнам.

Официалните представители на американското правителство заявяват, че очакват разширяване на военните действия срещу южно-виетнамските партизани и преди всичко в района на делтата на река Меконг. Тези представители характеризират предстоящата военна кампания като резултат от неотдавнашните преговори в Сайгон на специалния съветник на президента по въпросите на националната сигурност Бънди с американски военни и дипломатически представители в Южен Виетнам и южно-виетнамските генерали.

Американският печат съобщава, че САЩ продължават да упражняват влияние върху някои свои съюзници, за да изпратят войски в Южен Виетнам. Държавният секретар Ръск се среща онзи ден с чанкайсткия министър на външните работи. След срещата министърът заяви, че на говорото „правителство“ е готово да увеличи военната помощ за сайгонския режим. Американските вестници съобщават също, че на път за Южен Виетнам се намира сега около 2000 южно-американски войници. (БТА)

Военна диктатура

НЮ ЙОРК, 17 февруари (БТА). — Днес по радиото на Сайгон главнокомандващият южно-виетнамските въоръжени сили генерал Нгуен Кхан е съобщил, че той и останалите генерали от военната клика в така наречения съвет на въоръжените сили са утвърдили 20-те членове на новия национален законодателен съвет, който ще трябва да играе ролята на нещо като парламент.

По същия начин бяха утвърдени от военните министър-председателят Фан Хюи Куат и министрите от неговия кабинет, които

встъпиха официално в длъжност вчера.

Кхан съвсем открито е заявил, че военното командване си запазва правото да се „наметне“ при разрешаване на всеки политически спор, който би могъл да възникне между членовете на правителството.

На практика това означава, че диктатурата на военните, начело с Кхан, си остава, и както „изпълнителната“, така и „законодателната“ власт ще фигурират само на книга.

В няколко реда...

Вчера след специално заседание на правителството на Кения в Найроби е била публикувана декларация, в която предупреждава Съединените щати за „сериозните последици от политиката на американското правителство в Конго“. В декларацията се казва също, че Кения ще даде „всяка възможна подкрепа“ на Уганда в защита на териториалната ѝ неприкосновеност и национален суверенитет.

От 4 февруари досега във Варшава са заболели от грип над 18 000 души. Съобщава агенция ПАП. Второто след Варшава най-голямо огнище на заболявания от грип е Гданск, където временно са затворени 18 прогимназии и техникуми.

В големата зала „Пале д'орсе“ в Париж е била чествувана 20-годишнината на дружеството „Франция — СССР“.

Генералният секретар на

ООН У Тан се е срещнал с постоянния представител на САЩ при ООН Стийвънс. Разговорът е бил посветен на положението във Виетнам.

Френската демократична конфедерация на труда се е обвърнала към всички правителства и всички професионални организации с апел да се изкажат за мирно уреждане на конфликта във Виетнам.

Хиляди студенти и учещи се от град Лион (Франция) са участвували в манифестация на солидарност с испанския народ. Манифестантите са организирали митинг под лозунг: „Свобода на професионистите и патриотите в Испания!“

Повече от 55 000 нещастни случаи са станали миналата година по шосетата на Швейцария. Били убийства 1992 и около 32 000 ранени. (БТА)

ВЕСТ ОТ АЛЕКСАНДРИЯ

В Редакцията на в. „Борба“ се получи радиograma от кораб „Велико Търново“, намиращ се в първи рейс из Средиземно море. Радиograma е със следното съдържание: „Моторен кораб „Велико Търново“ пристигна на 16 февруари т. г. в пристанище Александрия — Обединена Арабска република, с товар — роден тютюн. Екипажът е с повишено самочувствие. Опозна кораба и се справя с всички трудности.

Приемете морските ни поздравии от Средиземно море. Пожелаваме на гражданите — наши шефове — по-големи успехи в труда и щастие в личния живот.

За екипажа: капитан АБАДЖИЕВ първи пом. капитан ИЛИЕВ

ПРЕД НАЦИОНАЛНОТО СЪБЕЩАНИЕ НА ДОПИСНИЦИТЕ

Будни очи

УТРЕ В ЗАЛАТА НА ПАРТИННИЯ ДОМ В СОФИЯ ЩЕ ЗАПОЧНЕ РАБОТНА НАЦИОНАЛНОТО СЪБЕЩАНИЕ НА ДОПИСНИЦИТЕ, В НЕГО ЩЕ УЧАСТВУВАТ И ДЕЛЕГАТИ ОТ ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ ОКРЪГ.

СЪСТОЯНИЕТО ЩЕ РАЗГЛЕДА ДОСЕГАШНОТО СЪСТОЯНИЕ НА ПРОГНОЗАТА НАЦИОНАЛНОТО СЪБЕЩАНИЕ НА ДОПИСНИЦИТЕ В НАШАТА СТРАНА, ЩЕ ОБСЪДЯ РЕДИЦА ЖИВОТРЕПУЩИ ПРОБЛЕМИ И ЩЕ НАБЕЛЕЖИ ЗАДАЧЕТЕ ЗА БЛИЗКОТО БЪДЕЩЕ.

ИНТЕРЕСЪТ КЪМ ТОВА СЪБЪТИЕ Е ЗАСЛУЖЕНО ГОЛЯМ. МНОГОВЕРНИТЕ ДОПИСНИЦИ НА В. „БОРБА“ ЩЕ СЛЕДЯТ ВНИМАТЕЛНО РАБОТАТА НА СЪБЕЩАНИЕТО И ЩЕ МОБИЛИЗИРАТ СВОИТЕ СИЛИ ЗА ВСЕОБЩАНА СЛУЖБА НА ДЕЛОТО НА ПАРТИЯТА И НАРОДА, ПОЛЗОТВОРНА РАБОТА, ДРУГАРИ ДЕЛЕГАТИ!

с възорг и за пионерите и за младежите, като юноша да се радва на успехите и с болка да мисли за нередностите. Редовите, написани от него, крият неспокойство и пламък на едно честно сърце, неспокойство и пламък така силно напирани и в застените му кестеняци оми.

На Националното съвещание на дописниците сред гру-

па от нашия окръг ще приседне тих и внимателен и той — членът на Общественията редакция на в. „Борба“ от гр. Полски Тръмбеш. . .

Всъщност, първата си дописка Мико Цонев написа до вестника само преди година и половина. Разказваше за нередностите, с които се е сблъскал при набирането на топлина за миналата година. Скоредна, да отиде при хората, да говори с тях, после да напише за техните радости и тревоги, а и сам да им предложи да се абонират за вестника — темен близък другар и съветник.

Може би, зачетени в неговите материали, сте си го представяли по най-различен начин. Възможност за него, стария комунист, е най-важно отзивчивостта към хората и будните очи, бдици за правдата.

Блага КОЧЕВА

Пред Осми март!

ПОГЛЕДНЕТЕ В КАЛЕНДАРА. Скоро, много скоро ще бъдат откъснати от него и последните листчета, които ни отделят от светлия и хубав празник Осми март — Международния ден на жената. За 55-ти път жените от цял свят в този ден ще манифестират своята безгранична вяроост на делото на мира, напредъка и шастнето. За този ден детските ръчички ще свият китка от кокиче и невинните очички ще се обърнат с нежните слова: „Честит празник, мамо!“ „Честит празник, жени!“ — ще прозвучи поздравът на нашата Родина.

В този ден трябва да се отдаде необходимата признателност на неуморните ръце на майката, на жената-творец. Във всеки колектив от сега следва да се помисли. В този ден жените, крачещи в труда редом с мъжете, да бъдат поздравени с празника. Най-подходящо е точно в дните около този празник да се организират вечери на трудовата слава на жените. В този период от време трудовите жени от окръга трябва обмислено да излязат с нови обещания за работата си през 1965 г.

Многообразна и богата трябва да бъде и културно-масовата и политическата работа сред жените. На много места във Велико Търново, Горна Оряховица, Полкранше, Полски Тръмбеш вече се провеждат интересни мероприятия, вечери, седанки, обсъждане на книги и образите на жените в тях. Честуването на празника трябва да се превърне и в трибуни на международната солидарност на жените. На своите празненства българските жени да не забравят, че все още има техни сестри по света зад зидовете на затворите, или с оръжие в ръка, борещи се за свободата на годината си.

Наближава Осми март. Да го отпразнуваме достойно!
К. СИМОВА

В НАВЕЧЕРНЕТО на Нова година една радостна вест обходи цеховете на ДПТК „Васил Мавриков“ — Велико Търново: Мария Костадинова преминала на 28 стана.

— Дали ще издържи? — питаха се другарките ѝ.

— Зер това не е шега работа! Никой в предприятието още не е обслужвал толкова машини.

Да, имаше много въпроси, много учудвания. . . А през това време Мария Костадинова, в спретнатото си работно облекло, както винаги, обикаляше първаво стан след стач. На един ще оправи основните жици, на друг върже скъсаната

Не може човек да се въздържа и да не изрази възхищението си от килимате, изработени в цеха за художествена бродерия към Градския промишлен комбинат — Цивилкени.

На снимката: Ръководителката на цеха Йорданка Илиева показва на работничките новия модел килим „Розите“.

ПЪРВАТА

нишка, на трети оправя соваката. За нея въпрос „Дали ще издържи?“ не съществува. Дълго бе се готвила за това изпитание. Още от пролетта, след като премина на 24 стана, „Затова тя упорито работеше, като се стараше да овладее напълно автоматите. И веднага, щом бе попълнена редицата с новите машини, прецени, че е настъпило времето да започне първа.

Така и направи. Тя не само че не отстъпи, не само че издържа, но се затвърди вече на 28 стана като изпълнява нормата си 118—120 на сто. За всяка смяна произвежда по толкова тъкани, колкото по норма следва да произведат две и половина тъкани. Такъв е сега нейният дял за изпълнението на плана за 1965 година.

Израсла край река Росица, Мария от малка се вслушва в мощния тътен на тракторите и машините. Не я привличат присъщите на момичетата занимания. Тя е там, всякога край машините. Затова по-късно постъпва в МТС — Ресен. С любовнатаостта и упоритостта си бързо надминава редица младежи. Изпращат я на курсове. След успешното им завършване е назначена за старши тракторист.

Яхнала мощен съветски трактор, Мария упорито при

родната земя. Така година след година е в групата на най-добрите трактористи.

След като се омъжва, Мария идва във Велико Търново. Тук тя постъпва на работа в една канцелария и същевременно учи във вечерната гимназия. Завършва средното си образование, но пак я привличат машините, мирисът на масло. Канцеларията се оказва тясна за нея. Не за такъв труд е мечтала в детските си години. Ето, привлича я, например, професията на ткачката. Тя неведнъж бе слушала за мавриковските тъкачки. „Защо да не се нареди в техните редици?“

И през 1958 г. Мария постъпва в ДПТК „В. Мавриков“. Благодарение на добрата си техническа подготовка, тя бързо овладява машините. През 1964 г. изпълни годишния си план за шест месеца, а сега първа заработи на 28 стана.

Хубава лека кола спира пред ахода на предприятието. От нея излиза Мария Костадинова, облечена в работен костюм. А когато след осем часа завършва смяната, тя пак сяда зад кормилото на собствения автомобил и се отправя към къщи за почивка. Тя, новият социалистически работник.

Драган БЕЛЕВ

Жените по света

СССР
СЪВЕТСКИТЕ органи на съветската власт са изразителни на мислите и очакванията на народа. Те са силни именно с това. В местните съвети сега са избрани около два милиона депутати, от тях повече от 800 хиляди са жени. Това представлява 41 на сто. Тези жени са работнички и колхознички, учители и лекари, инженери и техници, агрономи и животновъди, учени, литературни, художници, артистки, домачини. Нима това не е най-добро свидетелство за пълното равнопоставяне на съветската жена!

ГАР
НЕОТДАВНА в Мена беше тържествено открит първата женска академия. Повече от 500 жени са нейни слушатели. Сред тях са млади момичета и старички, решили да не отстъпват на мъниците си. Те изучават история на международното работническо движение, запознати са с напредничавите традиции на немското женско движение. Слушателките в академията излизат и със самостоятелно подготвени доклади по актуални проблеми.

КУБА
Е ДНО ОТ НАЙ-ТЕЖКИТЕ на следствата от миналото в Куба беше неграмотността на селяните. В 1961 г. когато за Куба беше година на образоване, в селата останаха само около 4 на сто неграмотни жени. Походът за всеобщо обучение продължава. Самите жени играят голяма роля в това. През 1963 г. в училището „Ана Бетанкур“ се обучаваха около 10 000 селски девойки, а през 1964 г. — 8000.

ИТАЛИЯ
НАСКОРО в Болоня се състои национално събрание на Съюза на италианските жени. През последните години нараства участието им в производствения живот на страната. Майките са много загрижени за това, че по време на работна дежурта им остава безнадзорни. Междувременно в Италия има всичко на всичко

няколко десетки детски градини. Този животворен въпрос на жените-майки беше обсъден в събраниято, беше разработен законопроект за увеличаване на детските учреждения в страната, който е изпратен в италианското правителство.

АВСТРИЯ
АВСТРИЯ не е голяма страна, но се намира в сърцето на Европа. Австрийският парламент се изказва за по-нататъшен неутралитет на страната, която днес сега не влиза в никакви военни блокове, няма атомно оръжие и чуждестранни военни бази. Смята се, че това до известна степен е резултат и на бабата на австрийските майки и жени за защита на неутралитета на родината им и общия мир.

АЛЖИР
ВСЕ ПО-ГОЛЯМА РОЛЯ играят алжирските жени в живота на обновената си родина. Националният съюз на алжирските жени провежда в събранията си детско се разискват важни проблеми. В Ел Бир, например, на такова събрание е обсъждан въпросът за организиране на първите детски градини. Променителен е бил и филм за съветските детски градини и ясли.

САЩ
УЧАСТНИЦИТЕ в американското движение „Жени, бовете се за мир“ активно застават в защита на мира, за разоръжаване, пълно прекратяване производството и опитите с ядрено оръжие, в защита на свободата и демокрацията на своята родина, против дискриминацията по раса и пол.

Сегашните участнички в движението са се обвърнали към президентите на САЩ, към сенаторите и конгресмените да прекратят вмешателството в Южен Виетнам, американските войници да напуснат тази страна. Те се решатат чрез ООН въз основа на Женевските споразумения от 1958 година.

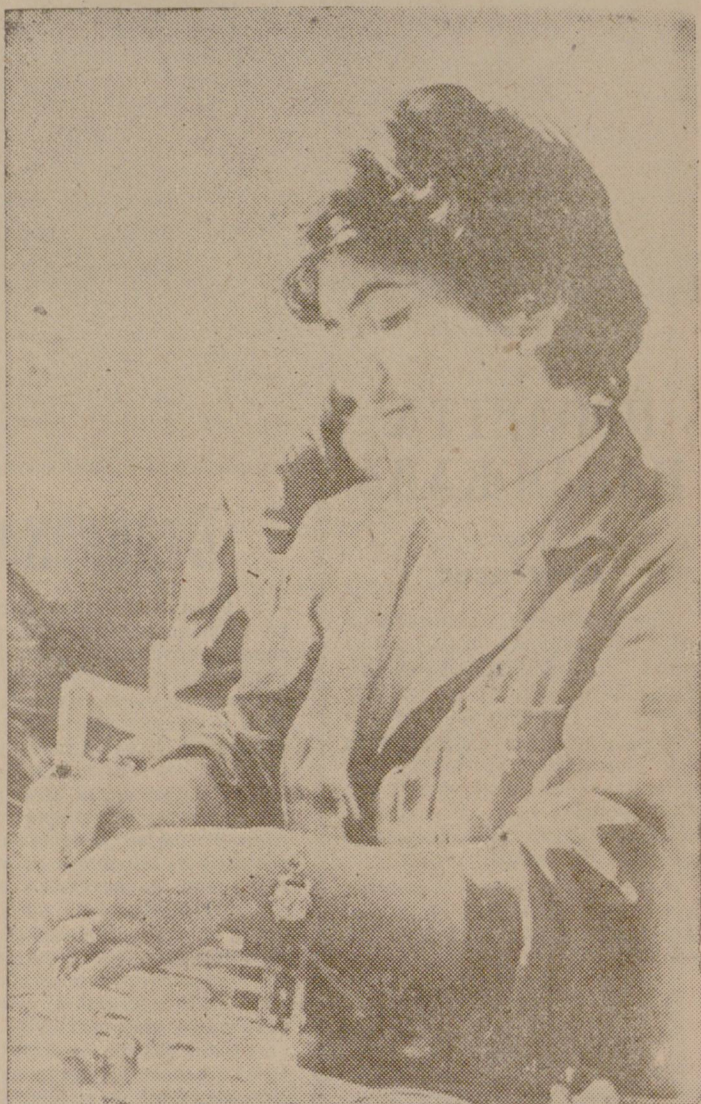
ОЧИТЕ НА МАЙКАТА

ГОЛЕМИ И ТОПЛИ, гъмно кестеняци, почтит черни очи те посрещат от прага с нежност и ласка. Дълбоко в тях е скрита онази голяма с нищо незаличимая мъка по нещо много скъпо. Това са очите на майката на Стефан Черкезов — младия лекар, който преди близо две години до последния си дъх остана верен на любовта към хората, изваждайки ги от зорящия рейс, сам той вече палмал като факел.

Тя е обикновена трудова жена. Запазила е по лицето си загара от жаркото лятно слънце. Косите си е прибрала под черна забрадка, на кръста си е задянала хирка с пухкава къдела вълна. Неспойните ѝ пръсти бързо източват равна, тънка нишка. В ставата са тя и той — майката и бащата. Те мъчат, но много добре всеки от тях знае, че мислят за едно и също — вече четири десетилетия ще стане от как са един до друг, за това и мислите им като че са вече едно. И двамата са с голямата мъка по загубения син. Предшната усмивка Фрейда по лицата им само, когато се отправят към дядо и баба невинните, също така големи и топли, топли очи на внучката, на дъщеричката на загиналия син — Тонито.

Тя е обикновена трудова жена. Запазила е по лицето си загара от жаркото лятно слънце. Косите си е прибрала под черна забрадка, на кръста си е задянала хирка с пухкава къдела вълна. Неспойните ѝ пръсти бързо източват равна, тънка нишка. В ставата са тя и той — майката и бащата. Те мъчат, но много добре всеки от тях знае, че мислят за едно и също — вече четири десетилетия ще стане от как са един до друг, за това и мислите им като че са вече едно. И двамата са с голямата мъка по загубения син. Предшната усмивка Фрейда по лицата им само, когато се отправят към дядо и баба невинните, също така големи и топли, топли очи на внучката, на дъщеричката на загиналия син — Тонито.

— Бабо, Маца е гладна...

С МЛАДЕЖКО ДРЪЗНОВЕНИЕ

ИРИНКА прекрачи с вълнение прага на работното помещение. Приседна на ниското столче и внимателно загледа как нейните другарки влапиха една в друга полетелените нишки. Първият работен ден беше така труден! Трудни бяха и следващите няколко дни. Но... пред младежкото желание и упоритост трябваше всичко да отстъпи. Пръстите ѝ ставаха все по-сръчни. Все по-умело и изкусно влапиха нишките в красиви форми и шарки.

След всяка новоизплетена дамаджанка вярата ѝ растеше, укрепваше. Не минаха и десетина дни и тя настигна своите другарки.

Календарът отброяваше дните. А редом с това той увеличаваше и уменията и майсторството на младата работничка. И сега, когато и да запиташе в отдела за пластмасови изделия при Промисления комбинат в Горна Оряховица, ще ви каже, че в бригадата за изделия на дамаджани на Димка Аврамова, комсомолката Иринка Владимирова е най-сръчната, най-добрата работничка.

Генчо МУСИНСКИ

ЧЕСТНА ПОСТЪПКА

Тя е проявена от една скромна, тиха и образцова служителка на ДАП — Горна Оряховица, от кондукторката на автобус № 27—78 Иванка Младенова Дойнова. Пътувалите с автотобуса я помнят като много учтивата и тиха.

Напоследък, обаче, нещо друго развълнува колективна, в който работи, гражданите, които научиха за нейната постъпка.

На 11 февруари един от пътниците загубва ръчния си часовник. Иванка го намира в ав-

тотобуса и веднага го предава на началника на автостанцията. Гражданинът се безпокои и постепенно се помирява с мисълта, че завинаги го е загубил. Но все пак той решава да провери. И когато му бива върнат от началника, радостта му е неописуема. Радва се, че отново намира изгубения часовник и второ затова, че в свободната ни родина растат такива честни хора. Благодарността му към Иванка е безкрайна.

Ив. Аргиров

БЕШЕ ПРЕДИ СЕДЕМ ГОДИНИ.

— Тоя Йордан случи работна и добра жена! — казваше зевноволът на току-що пристигналия бригадир. — Погледни я!

Понка, жената на Йордан, се беше привела над памуковите стебла и сръчно изтегляше от чашките белите пухкави топци. После, без да се изправя, се прехвърляше на друго стебло, на трето, четвърто. . .

— А, бе, тя е добра и работлива, ама мъжът ѝ е един такъв. . .

Бригадирът не довърши мисълта си. А мене това ме озадачи и същевременно разпали любопитството ми.

— Какъв е мъжът ѝ? — обърнах се аз към него.

Той, обаче, предпочете да приключи въпроса с обикновеното:

— Ех, остави! . . .

ТАЗИ ЗИМА пак бях в с. Страхилово. Както говорехме с бригадирката на свинефермата Мария Майсторова, ми мина през ум за онзи отдавнашен разговор.

— За Понка Ангелова, ли питаше?

— Ами. . . знам само, че мъжът ѝ се казва Йордан.

— Да, същата! Тя сега работи при мене — в свинефермата. Всичко хубаво може да се каже за нея.

— А мъжът ѝ какъв е? — припряно запитах.

— Дано ли? Свинегледач е и той, заедно са.

— Не, интересуваше ме не какво работи, а иначе. . .

Бригадирката ме погледна учудено.

— Много добре работи и той, но е малко такъв. . .

Пак същото! Какво се крие зад това такъв?

Бригадирката сама продължи:

— Има някак своеобразен характер, но аз вече му свикнах.

Бяхме стигнали помещението, където работят Понка и Йордан. Край стениите вече бяха оформени бъдещите градинки и беседката. Понка беше приседнала във на слънце, плетеше и наглеждаше малките прасенца. Като ни видя, тя тръгна към нас. Беше средна на ръст, но изглеждаше стройна. Отдалеч можех да я помислим и за момиченце, но, когато приближих, разбрахем по съсредоточения и внимателен поглед, по тън-

КОГАТО ГОДИНИТЕ НАГРАЖДАВАТ

ките бръчици край очите, че това е жена, на която животът отдавна е показал и трудностите си. Дъщеря ѝ Йорданка, която учи в Селскостопанския техникум „Боруси“, е на толкова години сега, на колкото е била Понка, когато са дошли свателите на Йордан да я искат за булка. Не била завършила още последния клас на основното училище, а той започнал да я спира, да ѝ налива водата на чешмата, да сяда на „седянката до нея“. Той бил синеок, тих, с маслинене очи — и двамата бели и хубави, и двамата лика-прилика. Скоро разбрали, че нещо е свързало сърцата им, че то ги кара да се чакат вечер, че то не спуска клепките им за сън, ако не се видят. В един януарски ден на 1948 г. те станали мъж и жена. Тя току-що била навършила 15 години, а той 19. . .

— Другарко Майсторова, мисля да ти се обаждам. . . Свърши ми се водата в каптажа. За утре трябва непременно да ми се докара, иначе. . .

Тя живееше с работата си. Аз дълго я гледах и накрая се реших да я запитам за мъжът ѝ. Тя обърна сериозните си съсредоточени очи към мен и отговори:

— Мъжът ми е добър. . . Където комин не пуши, там само може да се каже, че всичко е наред. . . — после замълча.

И пак остана нещо неизказано, нещо премълчано. Какво беше то?

ОЩЕ ОТ МАЛЪК при ухапла Йордан започнал да заеква, а скоро след сватбата и тежко заболял. Ше понесе ли Понка всичко това? Нима ли да се уплаши, да си отиде, да го остави сам? . . . А той толкова много я обичал! . . . Толкова много!

В него се всели страхът да не бъде изоставен. Никой не му беше дал право за това. Той сам разпалваше съмнението си, че тя недостатъчно го обича. Обикновените разговори и срещи на Понка с хората той виждаше в друга светлина. Мислеше, че те я учат да го остави. Това доведе до последствията. Още година не беше минала от брака, и той започна да я ругае, да се кара, а някога дори да

вдига ръка. Помръкна радостта на Понка. Толкова ли бързо отлетя любовта на мъжа ѝ към нея? Не беше ли сбъркала като се омъжи за него? Съмненията се прокрадваха и в нейната глава. Още повече ги засилваха хората.

— Избягай от него!

— Иди си у вас!

— Защо ти е такъв! Нито

думата му дума, нито здрав. . . Много и различни бяха съветите на хората. И все пак, всичко те гледаха отън. А Понка виждаше опнова, което

никой друг не знаеше — Йордан я обича, той прави твиза само от страх да не я загуби. Обича го и тя. . . А нали не са се събрали само да спят заедно, но и в трудни минути да са заедно. Не са ли сега най-трудните минути за Йордан? Трябваше да му се помогне, той трябваше да победи болестта и съмнението. . .

Трябваше! А кой можеше да стори това, освен нея? Жената може всичко — стига да знае, че е обичана и че тя обича. . . А Йордан е работлив, къщовник е, каквото пипне, с майсторска ръка го пипа.

Понка реши: тя не може без Йордан, не може да захвърли любовта, шастнето на малката им дъщеричка. . . А хората — нека говорят каквото си искат! Тя остана. Търпеливо, умно, тактично, тя години наред отстъпваше и напъпваше, когато трябва, борееше се за здравината на семейството си и за радостта, която му е на новородения син.

И годините я наградиха. Те избреха съмнението от сърцето на Йордан, изгониха далече страха от самотност и оставиха само обичта и уважението към майката на неговети деца, към работливата неуморна и все така ласкава, каквато беше още като момиче, Понка. . .

ЗА ПЕТНАДЕСЕТТЕ си години работа в стопанството Понка спечели уважението на всички хора. Няма човек, който да се е оплаквал от нея, да е казал лоша дума за нея. Къде ли не работи през това време Понка — в полеводна бригада, в птицеферма, в свинеферма. Никой никога, обаче, не я е чул да се оплаква. А в работата си е все начело. Само с първенците мери сили.

Игнат ИГНАТОВ